

7 Čukčuk najde izgubljenega srnjačka

Tudi ta večer, ko se je mračni gozd pogreznil v temo, ko so se srne skrile v gosto grmovje in veverice odhitele v svoje dupline, ko se je medved zavlekel v brlog, še mnogo pozneje, ko so legli k počitku tudi škratje in gozdne vile, se je Čukčuk prebudil, se leno pretegnil na svoji veji in se zadovoljno nasmehnil. Dobro se je naspal. Odpočil si je krila. Spet se lahko odpravi na malo daljši izlet. Morda bo kje našel prijatelje čuke ali pa mlade sove. Če nič drugega, bo poklepetal z otroki gospe Polhove ali ponagajal kakšni lisici pri lovu. To je vedno rad počel. Zdelo se mu je, da so lisice prav hinavske, in zelo je bil vesel, če je lahko rešil nedolžno žrtev, lisica pa je potem lačna in tečna odgodrnjala v gozd, kjer se je morala zadovoljiti z gozdnimi jagodami. Že večkrat se je primerilo, da je opazoval lisico, kako preži na spečega zajčka. Čisto počasi počasi se plazi. In tisti trenutek, ko je že pri-

pravljena, da bo skočila, se Čukčuk spusti, kot kakšna ptica ujeta, čez njen gobec in zavpije: „Beži, zajček, beži!“

Lisica se prestraši in zmede, zajček v trenutku zbeži v grmovje in Čukčuk se smeje na najvišji veji, ki je v bližini.

„Pa pojdimo pogledat, kaj lahko storimo danes ...“

Letel je in letel. Po gozdu, nad travnikom, mimo potoka. Kot da danes vsi spijo. Nikjer nikogar.

Zelo daleč je že bil od svoje smreke, ko je opazil, da se tam med praprotjo nekaj premika.

Seveda je bil previden kot po navadi. Najprej je z varne višine preletel praprot. Potem se je spustil nekoliko nižje. Napenjal je svoje velike čukaste oči, da bi videl, kaj je.

Toda tisto, kar je bilo, se je očitno potuhnilo med velike liste. Še bližje bo moral.

Malce je že razmišljal, da bi vso stvar pozabil in odletel dalje. Ne splača se izpostavljati kože zaradi radovednosti. Kaj, če ga tam čaka tista ista lisica in bo zdaj zdaj planila nanj, ko se ji bo le dovolj približal?

„Le še enkrat se spustim. Še čisto

malo bolj nizko. In počasi preletim praprot, in če ne bom mogel videti, kaj je, bom odletel naprej," je mali čukec obljubil samemu sebi.

„Prosim, prosim, ne pojej me!“

Njegov čukasti pogled se je srečal z velikimi rjavimi očmi malega srnjačka, ki se je ves tresel od strahu.

„Prismoda mala, le kako bi te lahko pojedel? Poglej, koliko si večji od mene.“

„Saj nisem vedel, kdo leta nad mano. Mislil sem, da je orel ...“

„No, ta je pa lepa. Prvič: orli ne letajo ponoči. Drugič pa: strah ima očitno res velike oči ... Nekaj tako majhnega, kot sem jaz, zamenjati za orla! Si že sploh kdaj videl orla?“

„Seveda ne.“

„Povej mi raje, kaj počenjaš tukaj. Zakaj nisi pri svoji mami?“

